

Hétjői Napló

ELŐFIZETÉSI DÍJ:

Egész évre 100.—, negyedévre 40.—, 1 óra 15.— kor.

POLITIKAI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN HÉTFOÉN REGGEL

SZERKESZTŐSÉG: VIII., RÖKK SZILÁRD-U. 3.
KIADÓHIVATAL: VI., NAGYMEZŐ-UTCA 8. SZ.

A pénzügyminiszter nyilatkozata a devizarendeletről

Az értéktözsden nem tervez rendszabályokat

(A Hétjői Napló tudósítójától.)
Kállay Tibor pénzügyminiszter ma délután ismertette a sajtó képviselőivel a készülő devizarendeletről, valamint más tereyről a következőket mondotta:

— Devizarendelethen foglalt fontosabb intézkedések egyfelől a spekulációt akarják lehetetlenné tenni, másfelől a kereskedelmi mérlegünk megjavítását célozzák azáltal, hogy a behozatalt a jövőben megszorítják. Ez az utóbbi intézkedés szerzes összefüggésben van a devizaközponttal, amelynek ki kell elégíteni az importszükségletet, ki kell elégíteni az import kereskedelmi valutaszükségletét a központnál beszereltetett export valutákból.

Az új rendeletet az érdekeltek bevonásával többször megbeszéltek, azonban ennek dacára még lesznek benne simítások.
— A hivatalos lap keddi száma fogja publikálni a devizarendeletert, amelynek megjelenése után alakul meg a központ, előreláthatólag még a hét végén. Ezt követően fogják megállapítani a devizaközpont az ügyrendet, eddig is azonban gondoskodás történt, hogy az átmeneti időben a szükséglet mindenképen kielégíthessék.

Ami a szervezetet illeti, az a jegyintézet hozzájárulása nélkül is lehet 20.000 koronáig rendelkezni, de havonta legfeljebb 200.000 koronáig. Csekket, váltót, csak a jegyintézet hozzájárulásával lehet külföldre vinni. Utazási forgalomban 100.000 koronát lehet kivinni, ebből csak 50.000 korona lehet magyar valuta. 100.000 koronánál nagyobb értékű kivételt engedélyhez van kötvény, az ellenérték beszerzésének biztosítékaként bankgaranciát fog kérni a devizaközpont. Akinek behozatalt, vagy más célokra külföldi fizetési eszközre van szüksége, az a devizaközponthoz, vagy annak tagjaihoz fordul. Szabad áruk behozatalánál (amelyeknek behozatala nincs engedélyhez kötve) a sorrendet külön állapítja meg egy új rendelet.

— Külföldi pénzt csak a devizaközpont tagjainak lehet adni, vagy kölcsönözni.

A jegyintézet hozzájárulása nélkül is lehet 20.000 koronáig rendelkezni, de havonta legfeljebb 200.000 koronáig. Csekket, váltót, csak a jegyintézet hozzájárulásával lehet külföldre vinni. Utazási forgalomban 100.000 koronát lehet kivinni, ebből csak 50.000 korona lehet magyar valuta. 100.000 koronánál nagyobb értékű kivételt engedélyhez van kötvény, az ellenérték beszerzésének biztosítékaként bankgaranciát fog kérni a devizaközpont. Akinek behozatalt, vagy más célokra külföldi fizetési eszközre van szüksége, az a devizaközponthoz, vagy annak tagjaihoz fordul. Szabad áruk behozatalánál (amelyeknek behozatala nincs engedélyhez kötve) a sorrendet külön állapítja meg egy új rendelet.

— Remélem, — folytatta tovább a pénzügyminiszter, — hogy ezek a szabályok kellő mozgási szabadságot biztosítsanak és a külföldi való forgalom, valamint az export emiatt nem fog fennakadni.

— Ami az importot illeti, itt újabb megszorító rendelkezéseket kell életbe léptetni,

amelyek azonban nem fognak bajokat okozni. Mivel a rendeletet a pénzügyi törvény alapján

csatálja ki a pénzügyi kormány, azért a büntető rendelkezések is ezen törvény keretében lesznek megállapítva. Ennél fogva a maximális büntetés

hat hónapig terjedő fogház és 2000 korona pénzbüntetés.

A jövőre nézve azonban egy külön törvényjavaslat a büntetések súlyosbítása végett. Meg kell állapítani azt is, hogy a devizaközponti árfolyamai lesznek a hivatalosak és csak ezeket lehet majd a lapokban közölni.

— Ami az importot illeti, a szabaddalit revízió alá vesszük. A nélkülözhető és a fényűzési cikkeket törölni kell. Ezzel kapcsolatban a behozatalt engedélyek körüli eljárás is meg fogják szigorítani.

Még a Kereskedők kirkatátal is ellenőrizni fogják, hogy a kiadott tárgy nem luxuscikk-e,

amit nem lett volna szabad behozni. Ilyen esetekben külön eljárást fognak megindítani, hogy kerültek be ezek a cikkek. Megszigorítjuk a postai, hajózási és vasúti forgalomban is a vámkezelést. A 70-es postahivataltalnál gyakorlatilag bírók magasbrangú számtisztak bírálják el

az egyes tételeket, hogy a lebonyolítás hamarabb menjen. A vámkielentéségek működését bizottságok által fogják ellenőrizni. Erősebben fogják ellenőrizni a vámhatárokon is a csempésztést.

Tisztában vagyunk azzal — folytatta a pénzügyminiszter — hogy a bank- és pénzváltóüzletek tulajdonosi és alkalmazottai közül számos kenyerüket fogják veszíteni. Késégtelenül sokan éltek ebből az üzletből, ami most megszűnt számukra existenciára lenni. Remélhetőleg ezek az elemek átmennek közgazdasági szempontból hasznosabb foglalkozású ágakhoz. Különbösen is rövid időn belül revízió alá vesszük a banküzleteket és koncepcióhoz kötik működésüket. Megjegyzem még végül, hogy az új rendelet átveszi a régi devizarendelet fontosabb és életképes intézkedéseit, mely nagyobbára ennek elvén épült fel.

Egy kérdésre megjegyezte a pénzügyminiszter, hogy az értéktözsden egyáltalában nem tervez semmiféle rendszabályokat a pénzügyi kormányzat. Ilyenekre ott nincs szükség — mondotta a miniszter — így az erről szóló híresztések és val hírek nem felelnek meg a valóságnak.

A liberális ellenzék szembefordul Friedrichékkel

Kettészakad az ellenzék — Súlyos komplikációk a politikában — A kormány küzdelme a drágasággal — Nem hívják össze a nemzetgyűlést

— A Hétjői Napló tudósítójától. —

A liberális ellenzék körében mozgalom indult a nemzetgyűlés összehívására, már össze is gyűjtötték a szükséges aláírásokat, egyelőre azonban előlítottak eredeti terüvölt és nem nyújtják be az ívet a nemzetgyűlés elnökének. A nemzetgyűlés összehívására különösen a tarpai választás körül fölmerült komplikációk indították az ellenzék és azok az események, amelyek Budapest utódn nap-nap utdn fokokozó erővel jelentkeznek és amelyek két év előtti emlékeket idéznek fel.

A kormány köréből azonban az ellenzék olyan híreket kapott, hogy amint szüksége mutatkozik, ugyis nyomban összehívják a Házat,

az említett incidensekkel szemben pedig a legérősebb rendszabályokat kívánják alkalmazni.

A kormány állítólag a drágaság leküzdésével kapcsolatban is sürgős intézkedéseket kíván életbe léptetni és e tekintetben a drágasági bizottság állásfoglalását igyekszik irányadó szempont gyanánt figyelembe venni. A drágasági bizottság hétfőtől kezdve naponként 8 óráig üléseket fogja tartani az egyre fokozódó drágaság következményeként

kialakult gazdasági helyzetet és ezzel kapcsolatban szükségessé vált teendőket. Az ellenzék teljes mértékben honorálja a kormány igyekezetét, nem akarja megnehezíteni a munkáját azzal, hogy a nemzetgyűlés összehívására is komplikálja a helyzetet. Ez az oka annak, hogy az ellenzéki pártok a legteljesebb loyaltással figyelik a kormány fardóadásait és amennyiben meggyőződnek a kormány jóakaratáról a drágaság leküzdése tekintetében, teljes erejükkel támogatni fogják.

Míndez azonban csak a liberális ellenzéki pártokra és a szociáldemokratákra vonatkozik. A keresztény ellenzék egyelőre nem foglalt állást, a liberális ellenzék pedig megszakított minden érintkezést az Andrássy-Friedrich-párttal.

A baloldali ellenzék eles frontváltotása a keresztény ellenzéki párttal szemben a legújabb szenzációja a politikának.

Már a nemzetgyűlés együttülése alatt is mind nyilvánvalóbbá váltak azok az ellentétek, amelyek lehetetlenné tették a liberális ellenzéki pártok és az Andrássy-Friedrich-párt együttműködését. Több ízben megtörtént, hogy Friedrichök nemcsak hogy nem támogatták a

liberális pártokat, hanem ellenté szavaztak. Más alkalommal viszont a szélső baloldal foglalt állást a keresztény ellenzékkel szemben, így például akkor is, amikor a miniszterelnök ögróf Pallavicini interpellációjára adott választ tudomásul vették. Ebben az időben már teljesen elváltak egymástól a liberális ellenzék és a keresztény ellenzék utjai. Mindenki tisztában volt azzal, hogy rövidesen be fog következni a teljes szakadás, de senkison gondolt arra, hogy az események ilyen gyors iramban fogják követni egymást.

A nemzetgyűlés utolsóelőtti ülésén történt incidensek végkép kettévágták az ellenzéki padosorokat, úgy hogy a liberális ellenzék és különösen a szociáldemokrata párt, nyílt állásfoglalásra határozta el magát. Erbesüléseink szerint a legkövetkező időn belül a szociáldemokrata párt és a hozzájuk csatlakozó liberális pártok nyíltan is dokumentáltan fogják, hogy nemcsak hogy megszakítanak minden érintkezést az Andrássy-Friedrich párttal, hanem élesen felül felveszik velük szemben a legélesebb harcot és nem tesznek semmi különbséget a tekintetben, hogy a reakció exponensei a jobboldali vagy a baloldali padosorokban foglalnak-e helyet.

Politikai körökben egyébként még mindig erősen tartja magát az a hír, hogy az egységspárt jobboldali frakciói és az Andrássy-Friedrich-párt között tanácskozások folynak, amelyeknek éle a liberális ellenzéki pártok ellen irányul. A liberális pártok most már nem tudják, mennyiben felelnek meg a valóságnak ezek a hírek és hogy az Andrássy-Friedrich-párt valóban a kormány-párt felé orientálódik-e vagy továbbra is fenntartja ellenzéki álláspontját. A liberális ellenzéki pártok véleménye szerint a keresztény ellenzék a legutóbbi időben tanúsított magatartásával behozonyította, hogy egy világnézeti, mint politikai állásfoglalása tekintetében sokkal közelebb áll a kormányhoz, mint az ellenzék többi részéhez és hogy éppen ezért nemcsak hanem épen bizonytalan elhelyezkedése következtében veszélyesebb ellenfél, mint maga a kormány-párt. Ez az oka annak, hogy most már teljesen függetlenül attól, miképp fog viselkedni a keresztény ellenzéki párt a nemzetgyűlés ülése után, a liberális demokrata ellenzéki pártok nyíltan szembefordulnak és minden érintkezést megszakítanak velük.

Az ellenzéki oldal teljes átesegnyülése mellett

a politikai helyzetben egyéb komplikációk is mutatkoznak.

Különböző jelekből arra lehet következtetni, hogy a drágaság mindent elborító hullámát a kormány megoldhatatlan problémák elé sodorják. A helyzetet súlyosbítja az a körülmény, hogy amikor Bethlen István gróf miniszterelnök — legalább a beavatottak szerint — balfelé kíván orientálódni, a kormány-párt jobboldali frakciói Friedrichék segítségével Bethlent a szélső jobboldali ideológia felé szorítják.

A hátré ma már nyílt fórumon

PESTI SÉTÁK

A kisasszony kenyérral keresi kenyerét

A kisasszonyi először egy nagy bankesernőknél pillantottam meg, bágyadt szempár úgy merengtek ki a rácsok, mint egy kis kanármadár a kálikából. A bankesernő nyüzsgött és kongott, mint az indóház, egyenruhás alakok szaladgáltak fel-alá a lépcsőkön, szisszeget perlegtek a forgóajtók, bugott a ventilátor és ezer aják hűthetőn flegmával nagy és kis számokat mormolt a lármán keresztül. Voltak, akik pénzt adtak a banknak és voltak, akik pénzt kaptak a banktól, legelőször én így figyeltem meg. A kisasszonyok nagy állása volt, ő annál az ablaknál ült lesben, ahol vadidegen emberek jelentéknél szöktek egy cédulával, mire különféle összeget fizetnek ki nekik. A kisasszony egy föléra alatt hatvan embert tett boldoggá, kiolvaszt nekik egy gummulapon a pénzeket és az idegenek sugárzó arccal lázoltak. Őrültek a pénznek, mivel a kisasszony jótékony, sovánny kis keze ajándékozta meg őket, boldogán szortirozták a bankjegyeket és elégedetten bujtatták el a pénzt a tárcák rekeszeiben, majd az egészet elrejtették a zsebkönyvükbe. A kisasszony szíve felett csak egy esztelen koronás nagyságu anyagos medallion volt aranyból, egy vékonyka platinaláncan himbálózott az anyag, általában a blúz alatt tartózkodott, de valahányszor a kisasszony pénzt olvasott valamelyik idegen urnak, az anyag kiugrott, mintha a pénz eszta volna elő. A kisasszonyt különben nem hívták akkoriban kisasszonynak, hanem nagysádnak, azt mondták neki „kedves nagysád, kérem, megy a vonat, legyen szives”, vagy „kedves nagysád, ez mégis borzasztó, hogy ilyen sokáig tart, tessék már utána nézni” és a kisasszony utána nézett és amikor felállt, akkor nagy megdöbbenéssel láttam, hogy milyen rossz színből van, milyen sovánny és egyáltalában nem illőzött olyan jól, mint ahogy ezt az ember elvárhatná egy kisasszonytól, sőt nagy-sádtól, aki ennyi pénz körül sáfrán-kodik és annyi embert tesz boldoggá. A fogason kis kopott prémsapha lógott egy szomorú kis télikabát tejfehér, a kabát nem volt vattalínel belébe, pedig kutya kemény hűdeg volt akkoriban odakinn az utcán, mert, elfelejtelen megmondani, hogy először tettem láttam a kisasszonyt egy bankban, ahova el-kisértem volt osztálytársamat, az egyetlen, ahinek felvitte közülnk az isten a dolgát.

Másodszor egy balatoni fűrdőhelyen találkoztam a kisasszonnyal. A kisasszonynak joga volt ehhez, hiszen mint fentebb megdöbbenéssel lelkével megjegyeztem, a kisasszony sovánny volt és olyan színtelen, mint a pinében nőtt virág és a vékony kis szája olyan csemevés volt, hogy egy csóktól elronyogódott volna. Azelőtt dívat volt, hogy a kisasszonyok a bankból elmentek nyaralni a Balatonra. Közösen szoktak venni egy kis szobát és kéthetelenté váltogatják egymást a frissen húzott ágyon, mely semmiféle tisztességtelen dologról nem tudott volna mesélni. Nem lett volna tehát semmi rendkívüli abban, sőt nagyon rendes dolog lett volna, ha most épen a kisasszonnyra került volna a sor a balatoni nyaralás megérdemelt fényűzésében. De a kisasszony számára az idén nem volt fenntartható a szoba, mert a kisasszonynak nem volt harmincezer koronája és a többi kisasszonynak meg nagysádnak sem volt. Már pedig a kisasszony mégis ott volt a Balatonnál, mikor meglat-

Eseménydus est a Dob-utcában

Csütörtökön este ismét izzó elevenstől pezsgett a Dob-utca patriarénális esőndje. Ebben az utcában körülbelül három év óta nap-szállat után nem igen nyüzsgönek az emberek, a Dob-utca közú, mely valamikor mozgalmasság és hangosság dögében verte a mondán sétáheleket, az utóbbi esztendőben jóformán teljesen elkörosodott. Kilenc óra tájban nem látni mást az utcán, mint néhány öreg vallásos zsidót, akik a közeli Kazinczy-utcai és Rombach-utcai zsinagógákból sietnek hazafé. Annál élénkebb azonban az ablakok, melyekben sokszor félfélig könyöklőnek az asszonyok, élvezve a Dob-utca dubiozus levegőjét, megtárgyalva a napi dolgokat. Az apró vendéglőkben és kávéházakban azért mégis van élet, a régi törzsvendégek, akiknek javarésze házalókból kerül ki, hűsögesen összeülnek a tardi és kaláberpartikra, melyeknek legtöbbször csak a záróra véteget. Edzett, sokat próbált emberek ezek, akik egész nap a várost járják és igen gyakran evickélnék keresztül kellemetlen szituációkon, ezért nem ijeszti meg őket egy esetleges öre-redő invázió veszélye oly mértékben, mint az ódon házakba begubó-vott kisparosokat és kiskereskedőket, akikből ennek az ominózus utcának a lakossága túlnyomórésztben kitelik és akik közül igen sokan egész életüket a Dob-utcában és kapeszteléseiben töltik el.

Csütörtökön este tíz óra lehetett, mikor a Kazinczy-utca sarkán megkérdeztük egy fiatalember-től, hogy merre van a Stern-féle vendéglő, melynek ablakait bever-tették. A fiatalember készségesen vállalkozott, hogy kálauzol bennünket a Dob-utca rejtelméi között és nagy részletességgel kezdte ismertetni az affaire eseményeit.

— Tegnap jöttem haza kérem Budakeszről. Egy tüdőbajos pinéer vagyok. Keletinél dolgozom a Casino de Parisban. Tetszik oda járni? — Kérdezte — és felhúta jobbjárján a kabátja ujját. Tetszik látni, ezt itt kaptam, nem azért mutatom, mintha dícserekné, de azt is mondatam hogy többet adtam, mint amennyit kaptam.

Egy idősebb, züllött külsejű bácsi esatlakozott hozzánk, gyanakóval végiemért bennünket és németül megkérdezte kísérőnköt, hogy kik

vagyunk. A Casino-beli pinéer főle-nyes hanyagsággal informálta az öreget, a hangjában benne volt, hogy egyáltalában nem tartja kötelességének a válaszadást, de még az egyszer megmondta. Az öreg ur rögtön magyarra fordította a beszédet.

— Nagyszerti fiu ez a Salamon — mondta — egy beteg ember és hogy veredek! Ha ő nincs, a két rend-örnek melege lett volna! Tessék megírni az újságban, hogy a Dob-utcában nem gyulladnak be olyan hamarosan az emberek, itt minden fiu katona volt, kérem, ezek verték kérem a muszákat!

Körüljártuk a Stern-féle koros-mat, majd beszöltünk a tulajdonos-hoz.

— Egy egész szodás-künlönimény alakult itt, kérem, — mondta fanyar humorral — az volt a terv, hogy amint beteszi valaki a lábát, egyszerre tíz szodásvegből spricceljünk nyakon.

— Csak azt nem értem, mért pont engem választottak ki, — jergyezte meg később. — Fletenre, soha életemben nem foglalkoztam politikával.

Sternéktől átmentünk a Lázár-kávéházba. A Casino-pinéer itt nagyon tekintélyes vendég lehet, mert nyomban három pinéer vette körül a társaságot. A főhelyre ültek beannunka, a kassa szomszédsá-gába. A kávéház jóformán tele volt, a tükkör alatt négy faközakállás öreger kártyázott. A főpincér időnként odalebbent, feltérdelt a szék-re és belebeszélte a játéka. Nem akartuk zavarni a kártyásokat, a piné-erekötől érdeklődtünk az esti esemé-nyek felől.

— Semmi károm sincs, — mondta a főúr — nem lógott meg egy vendég sem fizetés nélkül. Általában nem volt nagyobb idejelem, csak amikor az első revolverlövés el-dőrdült, akkor támadt egy kis pánik, de ki lehetett birni...

Hát ez az: ki lehetett birni. A Dob-utcában már itt tartanak a sok válság után. Hirtelen eszembe jutotak a kis galiciai falvak, ahol a rommá lőtt házak pinéerben for-gandó hadihelyzettel, écséggel, kolera-ral vadolva rendületlen fataliz-mussal várják az idők jobbrafordu-lását a polsáik. Ezek tudnak szen-vedni...

...szólsz a tőzsdéhez?

Már tegnap este kezdődött. Egy másfán jöttek fel barátain a szer-kesztőségbe, hívtak fel telefonon és kitudott hordart és Messenger-hort, hogy jön a korona Prágából, hogy jön a korona Berlinből, milyen hí-reket kapunk Londonból, mit jelent a táviró Párisból. Ezek voltak a kérdések. Természetesen bőven osztogattam a tanácsokat. Levélbe-sürgönyben, telefonon és írás-ban, mindenkinek adtam tippetket, mert én magam se tudtam semmit és azt hiszem nekem lett volna a legnagyobb szükségem arra, hogy utbaigazítsanak. Utközben hazaféle valahol a Felsőerdősor táján a kö-csis nagyot sóhajtott:

— Nem ér kérem semmit az élet. Az ember olyan buta és nem tanul.

— Hogy érti ezt — érdeklődtem a fíradt ójszakában holmi titkos-gyanakvással, hogy barátom a ma-gasban szintén a tőzsdé miatt illéti magát indokolatlan szemrehányá-sokkal.

— Kérem, ez a nyomorult tőzsdé. Az ember elhatározza magát, hogy ha felmellek azok a vacak papírok, akkor eladja. Aztán az utolsó pillanathban megmondolja magát. Szá-zézer koronát nyertem volna, ha el-adom a Schlickeket ma délelőtt. Nem ítélsz tudni, igaz, hogy a magán-fogalomban leesett kétezer koronával?

Igyekeztem megnyugtanni, hogy csak rémhírekről van szó, holnap tovább fog tartani a hausse. Megvetőleg legyintett kézvel, ami azt jelentette, hogy nem vagyok in-formálva.

— Tessék nekem elhinni — mon-dta — így van ez, csak tudnám, mi csinálnak. Ha eladom a Schlickeket holnap, veszték huszezer koronát. Lehet, hogy még tovább esik, de az is biztos, ha eladom, akkor főlőg-rík tízezer koronára.

A kapuban találkoztam egy villa-moskálauzzal, aki a harmadik eme-leten állt. Elkeseredetten szítta a villamosfáraságot, mert kiuzoráz-za és a házamestert mert nem jön a kaput nyitni. Amikor meglátott felderült az arca:

— Szerkesztő ur — mondta — ugy-e nem igaz az egész?

Természetesen vettem, hogy csak a tőzsdéről lehet szó.

— Egy szó sem igaz — feleltem — Valami azért lehet a dolog-ban — aggodalmaskodott. — Mégis jobb lett volna ma eladni. Az ember vegye a nyereséget és ne legyen tel-hetetlen. Nem fogok aludni tudni az éjszaka.

Nem tudom, hogy alud-e, de én nem tudtam lehunyni a szemé-met egy pillanatra sem. Polytón azt számítottam, mennyit kerestem vol-na, ha eladtam volna a papírjaimat és azon töprengtem, el fogják-e még érni a tegnapi kúrussokat.

Készkarva később keltem fel, hogy mire kiérek az utcára már kit nyertem a déli lapok. Ezekből aztán megtudtam a szomorú valósá-got. Bánatomban sétára indultam a városban. Mindenfelé felderült és lá-tott emberek találkoztam.

— Mit szólsz a tőzsdéhez? — ezzel köszöntöttek, akárhová mentem. A villamoson, a kávéházban, a vendé-glőben, a szerkesztőségben, az Ot-tóhonban. Nem tudtam szabadulni a tőzsdétől. Kiderült, hogy mindenki játszik a tőzsdén és senki sem adja el a papírjait. Pedig mindenki el-határozta, hogy veszi a nyeresé-gét. Senki sem vette. Ugy látom, egész Pest tönkrement a hausszon. Nem értem, hogy történt, azt hittem mindenki milliókat keresett.

Csak estefelé jutott eszembe a borbélyözés menni. Már a szemem is káprázott, kinézetem az ablakon, ap-hítem esik az eső. Megkértem az egyik egődet, nézze meg, esik-e.

— Dehogy esik kérem — felelte — ponttal emelkedik.

ban mégis csak megadta magát.

—Hát igaz — mondta. — De mit csinálnak, az orvos azt mondta, hogy feltétlenül levegőváltózsára van szükségem, mert különben a legna-gyobb baj lesz. Otthon én tartom a családot, majdnem egyedül, igaz, hogy az ősem is ad haza valamit. Hát úgy kellett megoldani a dol-got. Délelőtt strandoltok, napkúr-ozom, déltől ésfélig árulom a kenyé-ret. A vendégek tisztágesen bán-nak velem, csak néhány fiatalember szemelnekedik. Nem szégyenlem a dolgot: mit tegyek?

— És legelőbb keres valamit?

Két hét alatt megkerestem a három havi fizetésem!

Igy került a kisasszony, aki mil-liókat csorgatott a sovánny kis ke-zén tíz hónap alatt és nem rekedt meg az újai között semmi a pénz-let való foglalkozásból, nem került neki a balatoni nyaralás kétséges luxusra, most kenyérral keresi meg a kenyeret, strandol, napfűd-zik és majd megerbősdöve hazatér a kenyérből megtakarított pénzeskő-vel. Ez visszamegy a pénzhez, mely hamarosan le fogja hervasztani róla az enyhe pirosságot, mely a kenyér-jövőképű került az arcára. És meg-szívott kisasszony lenni, újból nagy-sádd lesz és olyan bánatosan fog ki-pisogni a rácsok, mint egy beteg kanármadár...

